

Arrest

**nr. 124 988 van 28 mei 2014
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 11 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 april 2014.

Gelet op de beschikking van 28 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat H. VAN NIJVERSEEL.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd, omdat hij geen geloof hecht aan verzoekers asielrelaas.

De commissaris-generaal heeft vastgesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de familieband tussen zijn vader en M.A., de persoon met wie zijn vader een grondconflict had en die hem ontvoerde en een maand gevangenhiel.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat één enkele onduidelijkheid die naderhand werd opgehelderd verzoeker niet als tegenstrijdigheid ten laste kan worden gelegd. Hij stelt ook dat in de Pakistaanse gemeenschap een familielid gauw broer, neef of oom wordt genoemd.

Deze uitleg kan de vastgestelde tegenstrijdigheid niet wegnemen of verklaren. Verzoeker verklaarde oorspronkelijk uitdrukkelijk dat M.A. zijn oom was, de broer van zijn vader, terwijl hij later stellig verklaarde dat de vader van zijn vader en de vader van M.A. broers waren. Aangezien het grondconflict het gevolg is van een erfeniskwestie is de juiste familieband een belangrijk onderdeel van verzoekers asielaanvraag en mag dus worden verwacht dat verzoeker hierover eensluidende verklaringen aflegt.

De commissaris-generaal heeft ook vastgesteld dat het niet logisch is dat verzoeker enerzijds werd gedwongen om bij de taliban een opleiding te volgen en anderzijds de schuilplaats van de taliban mocht bewaken en zo zeer gemakkelijk kon ontsnappen en dat net de dag na de aankondiging dat hij de volgende dag een zelfmoordaanslag zou moeten plegen.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat het vermeende gebrek aan logica gebaseerd is op het feit dat de commissaris-generaal verkeerdelijk een link legt tussen de ontvoering van verzoeker door M.A. en de gedwongen rekrutering door de taliban.

De Raad is echter van oordeel dat het gebrek aan logica ook zonder deze link blijft bestaan. Aangezien verzoeker gedwongen werd om een opleiding bij de taliban te volgen en gedwongen werd om een zelfmoordaanslag te plegen, is het niet logisch dat de taliban hem de mogelijkheid gaven om er vandoor te gaan, en dat bovendien de dag voordat hij de zelfmoordaanslag zou moeten plegen.

Een ongeloofwaardig asielaanvraag kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming betreft en de veiligheidssituatie in Pakistan stelt verzoeker dat de Pakistaanse bevolking dagelijks wordt geconfronteerd met terreur, corruptie en criminaliteit. Verzoeker verwijst naar een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken en naar twee krantenartikels.

De Raad wijst erop dat het niet volstaat om louter naar een algemene toestand te verwijzen, maar dat de asielzoeker zijn concrete problemen aannemelijk moet maken. Hierbij kan worden verwezen naar de toepassing van artikel 3 van het EVRM. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling volstaan op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Ook het feit dat artikel 3 van het EVRM eventueel kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977). Volgens de uitspraak van het EHRM van 30 oktober 1991 in de zaak Vilvarajah (RV 1991, 19) moet er sprake zijn van specifieke individuele omstandigheden waaruit een verhoogd risico voor een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM valt af te leiden. De enkele mogelijkheid van een schending van artikel 3 van het EVRM is onvoldoende. Volgens het Hof is het dan ook aan de verzoeker om aannemelijk te maken dat er sprake is van concrete, hem persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden, die met zich meebrengen dat de verzoeker een verhoogd risico loopt op een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn verhaal en de vaststelling dat verzoeker geen andere elementen aanbrengt dan een algemene verwijzing naar terreur, corruptie en criminaliteit, slaagt verzoeker daar niet in.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking "binnenlands gewapend conflict" betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het

betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt derhalve bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Uit de informatie in het administratief dossier blijkt niet dat burgers op dit ogenblik in heel Pakistan een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont dit ook niet aan.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. In de bestreden beslissing werd vastgesteld dat de beweerde problemen van verzoeker van louter lokale aard zijn en dat er voor hem een redelijk en veilig intern vestigingsalternatief voorhanden is in de zin van voormelde wetsbepaling. De Raad stelt vast dat verzoeker geen vrees voor vervolging heeft aangetoond en dat alle feitelijke vaststellingen waarop de commissaris-generaal zich baseert om tot deze conclusie te komen dat verzoeker kan buigen op een vestigingsalternatief duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten aan die hieraan vermogen afbreuk te doen.

Verzoeker betwist weliswaar dat er in zijn hoofde een vestigingsalternatief is, doch de Raad is in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat mag worden aangenomen dat een gezonde en geschoolde jongeman in staat moet zijn om in één van de Pakistaanse grootsteden werk te vinden en zo in zijn levensonderhoud te voorzien, temeer hij geen vrees voor vervolging voor de Taliban of anderen heeft aangetoond. Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar Pakistan geen menswaardig vestigingsalternatief zou hebben.

Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aannemelijk te maken dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn

verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, "Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen", Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat verzoekende partij niet aantoont dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

1.4.2. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 maart 2014, betoogt verzoekende partij dat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus een probleem vormt. Zo stelt verzoekende partij dat zij op zeer jonge leeftijd Pakistan heeft verlaten en dat de feiten dateren van 2007-2008. Zij vervolgt dat een aantal aspecten ten onrechte als ongeloofwaardig of tegenstrijdig worden beschouwd. Verzoekende partij wijst er op dat een aantal belangrijke elementen niet mee in rekening zijn genomen: zo wordt in de beschikking op geen enkel moment rekening gehouden met haar leeftijd en ook het gebrek aan contact met haar vader wordt niet in overweging genomen in de beschikking zodat dient geconcludeerd te worden dat verzoekende partij hieromtrent gelijk heeft. Wat de familieband van/met de 'oom' betreft wijst verzoekende partij erop dat zij daarvoor een plausibele verklaring/verduidelijking heeft gegeven op het moment dat zij daarmee werd geconfronteerd tijdens het gehoor zodat dit bezwaarlijk als element tegen haar kan gebruikt worden. Een belangrijk aspect wordt niet eens vermeld, met name een grondconflict die al jaren bestond en die verzoekende partij mee geërd heeft. Daarnaast zijn er de problemen met de taliban, en ook hier wordt niet voldoende aandacht besteed en wordt in de beschikking gewoon gesteld dat de verklaring van verzoekende partij onlogisch is, wat niet voldoende is. Wat de subsidiaire bescherming betreft stelt verzoekende partij dat geen rekening wordt gehouden in de bestreden beslissing met de beperkte bewegingsvrijheid en het feit dat zij zal terechtkomen in een vluchtelingenkamp, maar dat daarop wel geantwoord wordt in de nota van de verwerende partij wat een kwakkel is en een probleem van de formele motivering aangezien in de bestreden beslissing niet wordt onderzocht of voor verzoekende partij een intern vestigingsalternatief voorhanden is. Verzoekende partij bevestigt dat zij geen sociaal netwerk heeft en geen opvang zodat zij in een problematische situatie zal terechtkomen wat een schending inhoudt van artikel 3 EVRM, zodat in haar geval wel degelijk toepassing moet gemaakt worden van de subsidiaire bescherming. Tot slot wijst verzoekende partij er nog op dat een vriend van haar, uit dezelfde regio, op 24 januari 2014 de subsidiaire bescherming toegekend kreeg.

1.4.3.1. De Raad stelt vast dat verzoeker geen valabele argumenten bijbrengt die de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en de in de beschikking van 27 maart 2014 opgenomen gronden weerleggen.

1.4.3.2. In de mate verzoeker de in de bestreden beslissing vastgestelde vaagheden wijt aan zijn "zeer jonge" leeftijd, stelt de Raad vast dat uit het medisch onderzoek op 14 juli 2011 blijkt dat verzoeker op dat moment zeker ouder was dan 18 jaar, waarbij 21,3 jaar als minimumleeftijd werd in acht genomen. Dat verzoeker geboren is op 24 januari 1995, wat impliceert dat hij 16,5 jaar was op het moment van het medisch onderzoek en 13 jaar was ten tijde van zijn beweerde vervolgingsproblemen, kan aldus niet worden aangenomen. Het is dan ook duidelijk dat verzoeker op intentionele wijze getracht heeft de Belgische asielinstanties te misleiden. Voorhouden dat hij omwille van zijn "zeer jonge" leeftijd vage en ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd en hekelen dat er met zijn leeftijd geen rekening werd gehouden, is dan ook allerm minst ernstig te noemen. De Raad wijst er op dat van een asielzoeker verwacht kan worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen,

ongeacht het lange tijdsverloop, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

Ook verzoekers opmerking dat het gebrek aan contact met zijn vader niet in overweging wordt genomen in de beschikking zodat dient geconcludeerd te worden dat hij hieromtrent gelijk heeft, gaat niet op. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt immers inzake de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de Raad het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

In de beschikking wordt vastgesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de familieband tussen zijn vader en M.A., de persoon met wie zijn vader een grondconflict had en die hem ontvoerde en een maand gevangenhield. Aangezien het grondconflict het gevolg is van een erfeniskwestie is de juiste familieband een belangrijk onderdeel van verzoekers asielrelaas en mag dus worden verwacht dat verzoeker hierover eensluidende verklaringen aflegt. Wat deze familieband van/met de 'oom' betreft, verwijst verzoeker ter terechtzitting louter naar de door hem eerder afgelegde verklaringen op het Commissariaat-generaal. Het louter herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker aldus in gebreke blijft.

Voorts gaat verzoeker met zijn verweer dat een belangrijk aspect niet eens wordt vermeld, met name een grondconflict dat al jaren bestond en dat hij mee geërfd heeft, volledig voorbij aan de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en de in de beschikking opgenomen grond dat er omwille van zijn tegenstrijdige verklaringen over de familieband tussen zijn vader en M.A., de persoon met wie zijn vader een grondconflict had en die hem ontvoerde en een maand gevangenhield, en zijn vage en onlogische verklaringen met betrekking tot zijn gedwongen opleiding bij de Taliban, er helemaal geen geloof kan gehecht worden aan zijn beweerde ontvoering omwille van dit grondconflict en aan de beweerde gedwongen opleiding bij de Taliban.

In het kader van de devolutieve kracht van het onderhavige beroep volstaan de kwestieuze vaagheden en tegenstrijdigheden, die de kern van zijn asielrelaas betreffen, om de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas vast te stellen en om het beroep ongegrond te verklaren.

1.4.3.3. Waar verzoeker, wat de subsidiaire bescherming betreft, stelt dat geen rekening wordt gehouden in de bestreden beslissing met de beperkte bewegingsvrijheid en het feit dat zij zal terechtkomen in een vluchtelingenkamp, maar dat daarop wel geantwoord wordt in de nota van de verwerende partij wat een kwakkel is en een probleem van de formele motivering aangezien in de bestreden beslissing niet wordt onderzocht of voor verzoekende partij een intern vestigingsalternatief voorhanden is, verwijst de Raad naar de bestreden beslissing die omtrent dit aspect wel degelijk gemotiveerd werd. Voorgaande thema's werden immers wel degelijk onderzocht door de commissaris-generaal, wat na een simpele lezing van de bestreden beslissing kan worden vastgesteld.

Dat hij geen sociaal netwerk en geen opvang heeft, staat een terugkeer naar Pakistan niet in de weg. De Raad leest in de informatie toegevoegd aan het administratief dossier onder andere het volgende: *"Migranten worden in Pakistan geenszins met onoverkomelijke hindernissen geconfronteerd. Daarenboven zijn de kosten die migratie met zich meebrengt laag. (...) M., M. en S. duiden binnenlandse migranten in Pakistan aan als rationele agenten die hoofdzakelijk door economische motieven geleid worden. (...) Meer dan zeventig procent van de mannelijke platteland- stadsmigranten verhuisde om economische redenen, (...)".* (adm. doss., COI Focus "Pakistan Bewegingsvrijheid en vestigingsmogelijkheden in het licht van interne vlucht", p.6-7)

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij een gezonde jongeman is die een opleiding genoten heeft in Pakistan en naast Pashtu ook Urdu en wat Dari kent. Er mag dan ook worden aangenomen dat verzoeker, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in staat is om buiten zijn regio van herkomst zich in zijn levensonderhoud te voorzien.

1.4.3.4. Waar verzoeker tot slot opmerkt dat een vriend van hem, uit dezelfde regio, op 24 januari 2014 de subsidiaire bescherming toegekend kreeg, wijst de Raad er op dat een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt en daarbij rekening wordt gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen. Elke aanvraag dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt, *quod non in casu*.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS